

AHMED.

AHME.

AHM.

AH.

A.

.

de Marta Barceló

Ella (*a ell*) : Ahmed?

Ell (*a ella*) : Ahmed.

Ella (Mare): Al meu fill Ahmed li agrada dibuixar. Quan ho fa es concentra molt i treu la punta de la llengua d'una manera molt graciosa. És molt bo dibuixant retrats. Al principi només mira fixament la cara de la persona que ha de dibuixar, sense fer encara ni una sola retxa. Mig acluca els ulls, i només li queden dues ratlletes, com si fos xinés. Després somriu, afluixa la tensió de la cara, agafa el llapis i comença a dibuixar. Aquest retrat me'l va fer ell. Avui, quinze d'abril (*o la data del dia que es faci la funció*) el meu fill Ahmed fa setze anys, i jo no sé on és.

Ell (periodista): En directe, des de la ciutat turca d'Izmir, on milers de refugiats siris fugen de la guerra. Tenim aquí a Samah, que ens explica el seu testimoni en primera persona. Samah va fugir de Síria amb els seus dos fills, Ahmed i Jalil. Samah, per favor, expliqui'ns en quin moment varen decidir fugir.

Ella (mare): La nostra ciutat va ser atacada, i el meu marit va ser assassinat. Vaig poder fugir amb els meus fills.

Ell (periodista) : La seva intenció és anar a Europa?

Ella (mare) : Tenc un germà a Alemanya, sí. Volem reunir-nos amb ell.

Ell (periodista): Com pensen fer-ho?

Ella (mare): Només tenim una opció.

Ell (Traficant): Mil dos-cents per persona. Partim a les nou.

Ella (Mare): Mil dos-cents euros per un viatge que a un turista n'hi costa deu. (A ell) Cuida del teu germà petit, Jalil. No us separeu per res, m'has sentit?

Ell (Jalil): No vull deixar-te aquí, mare.

Ella (Mare): Només seran uns mesos, fins que pugui aconseguir els doblers pel meu passatge. Em reuniré amb vosaltres a Alemanya tan aviat com pugui, t'ho prometo. Tu cuida de n'Ahmed, es pensa que és un home, i encara és un infant.

Ell (Jalil): Estigues tranquil·la, que me'n cuidaré, mare. Ahmed, a les nou hem de ser a la plaça principal de Basmane. Ens acompanyaran cap a la barca que ens durà a Grècia.

Ella (Mare): Ahmed, sigues valent, i fes cas del teu germà, m'has sentit? Fes cas del teu germà.

Ell (Traficant): Homes, als costats de la barca. Dones, al centre. De pressa! No parreu, no enceneu llanternes.

Ella (Dona migrant): Aquí no hi cabem tots, que no ho veis? Som massa gent. La barca bolcarà.

Ell (traficant): Si vols quedar a terra, hi ets a temps. Més lloc pels altres.

Ella (Dona migrant): No teniu vergonya.

Ell (Jalil): Ahmed, no et separis de jo. I ferma't bé l'armilla. No passis pena, jo vetllaré per tu.

Ella (jove migrant): El viatge amb la barca va durar devers tres hores. Sí, record n'Ahmed. Anava amb el seu germà gran, Jalil, crec que es deia. Estava molt pendent de n'Ahmed. N'Ahmed tenia una marca al front en forma de cor. Vàrem parlar un poc. Tots dos estàvem espantats perquè no sabíem nadar. A la barca, molt poca gent sabia nadar.

Ell (migrant): Per què s'ha aturat el motor?

Ella (migrant) : Que algú l'arregli!

Ell (migrant) : Ens agafaran!

Ella (migrant) : O pitjor, morirem aquí.

Ell (Jalil) : Ahmed, germà, no els escoltis. Tu no tenguís por. Ens en sortirem, d'aquesta. Ja ho veuràs. D'aquí a no res serem a Grècia.

Ella (migrant): Mirau! Allà!

Ell (Jalil): Són dofins, Ahmed! Has vist? Quan arribem a Grècia telefonarem a la mare i li direm que hem vist dofins.

Ella (jove migrant): N'Ahmed estava molt emocionat pels dofins, com tots. Per uns moments ens vàrem oblidar del motor, de la barca, de la guerra. Va passar una hora fins que un dels passatgers va poder arreglar el motor i vàrem continuar el viatge. Quan ja érem molt aprop de les costes de Grècia va començar a fer mala mar. Les ones eren molt altes i no aturava d'entrar aigua a la barca, fins que vàrem bolcar. Pensava que moriria, per tot veia gent que s'ofegava, però em vaig poder agafar a un tros de fusta. Vaig veure n'Ahmed que s'havia pogut agafar al casc de la barca i cridava cercant el seu germà. Llavors, per sort, vàren arribar els socorristes.

Ell (Socorrista home): Jo feia només un dia que havia arribat a Lesbos, i aquest va ser el meu primer naufragi, per això me'n record bé. Va ser el meu bateig com a socorrista. Fins aleshores només havia exercit a piscines municipals, i només una vegada a la vida havia tret a una persona de l'aigua, un home que havia tengut un tall de digestió. No va ser res. I en canvi, a Lesbos...record les cares de totes les persones que vaig treure de l'aigua aquell dia. Estaven morts de por, la majoria no sabien nedar.

Ella (socorrista dona): Aquell dia vàrem treure catorze cadàvers de la mar. Haurien pogut ser molts més, perquè a la barca hi anàvem prop de seixanta persones, la meitat amb els putos xalecos salvavides xinesos d'imitació que no són impermeables i s'omplen d'aigua i el que fan és enfonsar a la gent. Els traficants són uns assassins, així de clar. I s'estan fent d'or.

Ell (socorrista home) Sí, entre els que vaig treure jo hi havia dos germans. Un d'ells no tenia més de quinze anys i estava en estat de shock. A l'altre, que en devia tenir prop de vint, el vaig treure cadàver. Em va trencar el cor veure el petit abraçat al cos del germà mort, plorant desesperat. El vàrem deixar amb la policia grega i els de Frontex.

Ella: Els menors no acompanyats que arriben a Grècia han de tenir clar que, primer de tot, els reclouran. La raó és que als allotjaments adequats no hi ha lloc suficient.

Ell: És per la seva protecció.

Ella: Diu la policia grega.

Ell: Per seguretat.

Ella: Per la seva seguretat? Són nins! La darrera cosa que necessiten és estar empresonats.

Ell: Són migrants!

Ella: Són nins!

Ell: Migrants il·legals.

Ella: Nins amb drets.

Ell: Ara ens hem d'ocupar de tots els nins que vinguin il·legalment al país? El que hem de fer és acordar amb els països d'origen tractats de deportació immediata. És el de sempre, els pares envien els fills perquè els cuidin els estats europeus, a costa dels doblers del contribuent, perquè volen viure a Europa, com si això fos algun tipus de dret humà.

Ella: El que és un dret humà és la Declaració de Drets de la Infància, que tothom es passa pel forro(...)

Ell: (La interromp) Atura, atura. Deixem-ho fer, que ens desviam. Tornem a n'Ahmed.

Ella: No ens desviàvem. Tot això és relevant.

Ell: És igual. Ahmed.

Ella: Sí, Ahmed.

Ella (Mare): Dos dies després de partir amb la barca, el meu fill Ahmed em va telefonar des de Grècia. Em va dir que havia arribat bé i que estava a un centre de detenció. Li vaig demanar per Jalil, i després d'un silenci llarg, em va dir que havia vist dofins. Vaig entendre que Jalil estava mort. Vaig fugir de Síria per protegir els meus fills, però ara un és mort, i l'altre està tot sol a una terra hostil. Què puc fer? No sé com aconseguir els doblers per arribar a Europa. No tenc res, no tenc ningú a qui els hi pugui demanar. El meu fill, l'únic fill que em queda, està tancat a un centre de detenció i jo no hi puc fer res.

Ell: (intern del centre): N'Ahmed i jo vàrem entrar al centre el mateix dia. Jo ja he perdut el compte de quants de dies duc aquí dedins. No hi ha res que fer, només pensam, parlem entre nosaltres i dormim. No hi ha televisió ni llibres, i l'aigua està massa freda. No ens podem dutxar.

Ella (interna del centre) : Hi ha moltes baralles. I els policies venen, miren i no fan res. Tots estam tot sols. No tenim a ningú aquí. És la llei del més fort.

Ell: I no ens diuen res de la petició d'asil.

Ella (amiga del centre): Vaig conèixer n'Ahmed al centre. Jo hi vaig estar detinguda dos mesos. N'Ahmed era molt callat i estava sempre tot sol. Algú em va contar que el seu germà havia mort a la mar. A ell el veies sempre amb el llapis i paper, dibuixant. Moltes vegades dibuixava un al·lot jove que imagin que devia ser el germà, però no n'estic segura, perquè vaig intentar fer-me amiga seva però mai em va dir més de dues paraules seguides. Jo crec que estava mort de por, tots ho estàvem, com no ho havíem d'estar? No enteníem res, no enteníem què fèiem allà tancats, no enteníem com havíem arribat allà. Fugiem de la guerra. A més, va tenir mala sort. Al centre hi havia un home molt violent que li va agafar mania, i quan podia l'apallissava.

Ell (home violent): Ahmed! No m'agrada la teva cara, no m'agrada la taca que tens al front, no m'agrada. No et vull veure per aquí. Si et veig, et trencaré aquesta cara de desgraciat que tens.

Ella (amiga del centre): Així que n'Ahmed va començar a amagar-se pels racons, per davall els mobles, a passar-se dies sense sortir de la seva cel·la. Fins que vaig deixar de veure'l. Pensava que de tant amagar-se havia tornat invisible, però no, algú em va dir que era que s'havia escapat.

Ell: Ets massa compassiva.

Ella: Sí, un al·lot amb una taca al front, com una poma, o alguna cosa així. Deu tenir l'edat del meu nét, catorze o quinze anys, criatura. Fa unes setmanes que dorm allà, al parc, davall aquells arbres, i els dematins el veig que es renta a la font. Li vaig dur una manta, i de vegades li duc menjar, perquè em fa pena, la veritat.

Ell: És massa compassiva, la meua dona.

Ella: Una vegada li vaig dur uns calçons del meu nét, els seus estaven foradats de per tot.

Ell: Diques també com es va posar el nét quan ho va saber.

Ella: Jo no sabia que li agradaven tant aquests calçons! Però després li vaig explicar per què ho havia fet, i ho va entendre.

Ell: Els seus calçons preferits, a un nin del carrer...!

Ella: És molt agraït. El dia següent em va venir amb aquest dibuix. Miri, miri. Som jo. Els ulls me'ls ha encertat bé.

Ell: S'ha de reconèixer que s'al·lot maneja bé es llapis.

Ella: Aquest al·lot no pot estar al carrer, no és lloc per un nin. M'han contat que... bé, no vull ni dir què m'han contat que fan aquests joves per guanyar quatre doblers.

Ell: Molt bé. Així, molt bé. La mames bé, eh, cabronet? Ho has après a fer a Síria, això, o a aquí a Grècia? No t'aturis, desgraciat. Així, així. Molt bé. Molt bé. Així. Ah!(*Es corr*). (*Es neteja i treu cinc euros*) Jes. Tornaré, cabronet. Ets bo.

Ella(Mare): D'ençà que el meu fill Ahmed va partir, només he parlat amb ell dues vegades.

Ell: Em vaig fer amic de n'Ahmed perquè un dia va compartir un entrepà amb jo. Jo també estava tot sol. Tots dos volíem anar a Alemanya, però s'havia tancat la ruta dels Balcans. Grècia era una ratonera, i nosaltres no teníem doblers per pagar els traficants.

Ella: La primera va ser per dir-me que havia vist dofins, i que l'havien tancat al centre.

Ell: Ell havia demanat asil, però no sabia ni si ho havia fet bé, ningú li havia explicat res. Bé, crec que vaig entendre això, perquè ens comunicàvem així, com per senyes. Jo no xerràrab, i ell no xerrava farsi, però era bon tio.

Ella: La segona va ser per explicar-me que havia fugit del centre, i que cercava un lloc per viure.

Ell: Mira, això m'ho va donar ell.

Ella: No n'he tornat a saber res. No sé on és, no sé com viu, on dorm, què fa, si està tot sol, si menja, si ha crescut, si està amb qualcú...

Ell: Li vaig explicar com era ma mare, i ell la va dibuixar.

Ella: si encara dibuixa...

Ell: És guapa, eh? S'hi pareix molt.

Ella: no sé ni tan sols si encara és viu.

Ell: Durant uns dies vàrem fer torns per dormir, perquè un home de Libia ens va dir que anàssim alerta, que et podien agafar per la nit i treure't els orgues. Però després un altre ens va dir que no era cert. No ho sé, jo ara dorm com els cans, amb un ull obert i l'altre tancat, per si un cas. I n'Ahmed... no sé què li ha passat. Un dia ja no va venir a dormir, i ja no l'he vist més. Si el trobau, li direu que...? (*dubta*) Que... bé, res. És que no és fàcil fer amics aquí.

Ella: 31/1/2016 L'Europol adverteix que s'ha perdut la pista de deu mil menors no acompanyats arribats a Europa.

Ell: Deu mil.

Ella: Això s'hauria evitat si els nins es tornassin al país del que venen. Si una família espanyola abandonàs el seu fill a un altre país, primer sortiria a tots els mitjans, com mals pares. Després, judici i problemes. Per què tenim dues vares de medir amb els emigrants? Per què som tan «buenistes progres», quan estam perjudicant aquests nins? No estarien millor als seus països, amb els seus? Planificació familiar, senyors. No som culpables de res, nosaltres, que ja tenim prou amb el que tenim. Hi ha molta gent d'aquí que ho passa malament.

Ell: Senyors meus, pensin per un segon què hauria passat si un sol nin europeu hagués desaparegut a Síria? O deu. O mil. Mil nins europeus desapareguts a Síria. Què hauria passat? Idò aquí n'han desaparegut deu mil. Deu mil nins. Vergonya d'Europa.

Ella: Ens estam desviant una altra vegada.

Ell: No ens desviam.

Ella: Ahmed.

Ell: Ahmed. Però on és, ara, n'Ahmed?

Ella: Ahmed? No, no em sona. Pel nostre centre no ha vingut.

Ell: Un al·lot siri? Per què el cerca? La ciutat està plena de petits delinqüents com aquest. Si li ha passat res, millor. Un problema menys.

Ella: Mostri'm la foto una altra vegada. (...) No, no l'he vist per aquí. Me'n recordaria, aquesta taca des front és molt característica.

Ell: Ahmed? Mmmmm.... no em sona.

Ella: Ni l'he vist, ni falta que em fa. Jo tenc molta por pel meu futur i el del meus fills. Un cop es deixa entrar a uns quants d'aquests, això ja no té aturall.

Ell: Si veis el cabronet de n'Ahmed, dieu-li que el cerc. (*Lasciu*) És bo, el cabronet.

Ella: Demani per devers el parc, hi ha un grup d'al·lots sirirs que cada vespre s'hi reuneixen i fumen sisa, la cocaïna des pobres. Potser estigui amb ells.

Ell: No l'hem vist mai. Escolti, vostè sap com podem tornar a Siria? La meva família i jo preferim morir sota les bombes que morir de fam com a cans aquí.

Ella: Avui el meu fill fa setze anys, i jo no sé on és.

Ell: Ahmed? No, no sé qui és. Quina edat diu que té?

Ella: Avui el meu fill fa setze anys, i jo no sé on és.

Ell: S'ha perdut la pista de deu mil menors no acompanyats. Deu mil nins desapareguts.

Ella: Avui el meu fill fa setze anys, i jo no sé on és.

Ell: Si el veu, per favor, li digui que jo continuu dormint al parc. Que em vengui a veure. No és fàcil fer amics aquí.

Ella: Avui el meu fill fa setze anys, i jo no sé on és.

Ell: Deu mil nins desapareguts.

Ella: Avui el meu fill fa setze anys, i jo no sé on és.

Ell: I si haguessin estat europeus?

Fosc